

Arrest

**nr. 221 136 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2019 om 14u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 21 maart 2005 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 1 april 2005 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 9 juni 2005 door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Op 28 maart 2006 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 3 april 2006 weigert de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de in overwegingname van dit verzoek.

1.3. Op 14 mei 2007 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 18 december 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, maar toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker wordt op 21 december 2009 door de Correctionele Rechtbank van Aarlen veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf waarvan een vijfde met uitstel, dit wegens mensensmokkel.

1.5. Op 19 juni 2014 wordt verzoeker door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot vijftien maanden gevangenisstraf, dit wegens poging tot afpersing met geweld en bij nacht, vernieling van roerende eigendommen met geweld gepleegd in bende en afzetterij.

1.6. De (gemachtigde van de) staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekt de commissaris-generaal op 4 oktober 2016 om de mogelijkheid van intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken op basis van de artikelen 49/2, § 4 en 55/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 31 januari 2017 beslist de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij is van oordeel dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Bagdad en een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bij arrest van 28 januari 2019 met nummer 215 831 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 26 maart 2019 de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen(3), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van ernstige redenen van openbare orde:

Op 01/04/2005 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 26/04/2005 was u het voorwerp van een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Op 28/03/2006 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 03/04/2006 was u het voorwerp van een beslissing tot weigering tot in overwegingname met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater).

Op 09/03/2007 ontving de DVZ vanwege de Zweedse autoriteiten een terugnameverzoek in toepassing van artikel 16(1)c van Verordening (EU) 343/2003, omdat gebleken was dat u daar op 21/02/2007 een asielaanvraag indiende. Op 14/03/2007 verklaarden de Belgische autoriteiten zich de verantwoordelijke Lidstaat voor de behandeling van uw asielaanvraag in toepassing van artikel 16(1)e van Verordening (EU) 343/2003.

Op 14/05/2007 diende u een derde asielaanvraag in. Op 20/12/2007 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 21/12/2007 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 07/09/2011 een A-kaart afgeleverd, die laatste geldig was tot 26/08/2012. Op heden beschikt in over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 10/09/2012 in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 22/04/2021.

Op 21/12/2009 werd u door de Correctionele Rechtbank te Aarlen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf 5 jaren met uitstel 5 jaren voor 1/5e wegens uw deelname aan activiteiten van mensensmokkel.

Op 19/06/2014 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens poging tot afpersing met geweld en bij nacht, vernieling van roerende eigendommen met geweld gepleegd in bende en afzetterij.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 04/10/2016 op basis van artikel 49/2, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u door het CGVS op 14/12/2016 gehoord, teneinde u de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen.

Op 31/01/2017 besliste het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan u op 01/02/2017 in kennis werd gebracht. Het CGVS stelde dat u twee maal veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980. Bovendien oordeelde het CGVS dat u mag worden teruggeleid naar Bagdad en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 02/03/2017 diende u een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 30/01/2019 bevestigde de RVV de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus, waardoor deze beslissing definitief geworden is.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 31/01/2019 via een aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf op 27/02/2019 gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een tussenkomst van uw raadsman en volgende bijlagen: attest van gezinssamenstelling d.d. 22/05/2018, huurovereenkomst voor een gezinswoning - hoofdverblijfplaats, benoeming als zaakvoerder van de bvba [A.N.], verklaring van stopzetting van activiteit, 'contrat de prestation de services', loonfiche inkomstenjaar 2017, diverse medische stukken (d.d. 05/06/2012, 27/03/2018, 06/12/2018, 29/03/2018, 2009), een attest van werkaanpassing d.d. 11/04/2018 en een document van een sociaal verzekeringsfonds d.d. 22/02/2018. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt met al deze elementen rekening gehouden, evenals met de actueel in uw dossier aanwezige elementen. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 01/04/2005 verklaarde dat u het Rijk op 21/03/2005 bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Bovendien werd u op 03/04/2006 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd en is gebleken dat u naar Zweden doorreisde om daar op 21/02/2007 een asielaanvraag in te dienen. Bijgevolg verblijft u pas sinds uw derde asielaanvraag d.d. 25/05/2007 regelmatig en ononderbroken in het Rijk. Het loutere feit dat u bijna 12 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus d.d. 14/12/2016 verklaarde u een westerse levensstijl te hebben, gaf aan een integratiecursus te volgen en drukte de wens uit om één van de officiële Belgische landstalen te leren en in België een leven uit te bouwen. Middels een schrijven van uw raadsman d.d. 27/02/2019 verklaarde u sporadische Nederlandse lessen te hebben gevolgd. Daarnaast verklaarde u als onderhoudsmedewerker te hebben gewerkt, doch dat u gehinderd was nog te werken omwille van medische problemen. Bovendien zou u op 31/12/2016 als zelfstandige in een verlieslatende vennootschap zijn gestapt, waar u op 05/09/2017 ontslag uit nam.

Vooreerst merken we op dat u geen enkel element voorlegde waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u een attest van inburgering voor. Daarnaast merken we op dat u verklaarde dat u als onderhoudsmedewerker tewerkgesteld was, doch u staaft deze verklaring niet met formele elementen. Daarnaast merken we op dat het loutere feit dat u sporadisch Nederlandse lessen zou hebben gevolgd en minder dan 9 maanden als zelfstandige tewerkgesteld was, op zich niet noodzakelijkerwijs blijk geven van een diepgewortelde integratie.

Integendeel brengen we in herinnering dat u tijdens uw verblijf in België twee maal definitief veroordeeld werd voor feiten die dermate ernstig waren dat deze geleid hebben tot de definitieve intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Zo werd u op 21/12/2009 door de Correctionele Rechtbank te Aarlen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf 5 jaren met uitstel 5 jaren voor 1/5e wegens uw deelname aan activiteiten van mensensmokkel. Uit het vonnis blijkt dat u betrokken was bij de mensensmokkel van een twintigtal mensen zonder wettig verblijf, feiten waarvan de rechter van oordeel was dat ze bijzonder ernstig waren en een aanslag vormden op de publieke veiligheid. Bovendien werd gesteld dat het u aan moraal ontbreekt aangezien u louter uit geldgewin mensenlevens in gevaar bracht, dat u een totaal gebrek aan inlevingsvermogen heeft en u de bewezen verklaarde criminele feiten bleef ontkennen. Dit klemmt ons inziens des te meer daar u, door misbruik te maken van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden, criminele handelingen stelde die niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de internationale beschermingsstatus die u op dat ogenblik zelf genoot.

Vervolgens werd u op 31/01/2014 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens poging tot afpersing met geweld en bij nacht, vernieling van roerende eigendommen met geweld gepleegd in bende en afzetterij. Deze veroordeling werd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 19/06/2014 bevestigd. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank blijkt dat u samen met twee andere personen de uitbaatster van een café met een mes bedreigde en er vernielingen aanbracht. De rechter was van oordeel dat de criminele feiten, die als ernstig gekwalificeerd werden, getuigen van een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten en de fysieke en psychische integriteit van anderen. In het arrest van het Hof van Beroep werd gesteld dat de door u gepleegde criminele feiten getuigen van een onbeheerste agressie die bijdragen tot een algeheel onveiligheidsgevoel.

Derhalve dienen we te concluderen dat uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, verklaarde u middels het schrijven van uw raadsman dat u een alleenstaande jongeman bent, zonder familieleden in België. U gaf aan een broer in Duitsland te hebben, doch legde geen enkel formeel element voor om die verklaring te staven.

Bovendien merken we op dat u in het kader van uw verschillende asielaanvragen volledig tegenstrijdige verklaringen aflegde, zowel wat uw identiteit, familiale situatie en vluchtmotief betreft, hetgeen door u zelf bevestigd werd tijdens uw gehoor bij de DYZ in het kader van uw derde asielaanvraag. Zo verklaarde u op 25/05/2007 het volgende: "Dit is mijn derde asielaanvraag en telkens ik een interview aflegde heb ik een verhaal verzonnen. Ook bij mijn tweede asielaanvraag waren er zaken die niet klopten. [...] Ik geef toe dat ik twee jaar en drie maanden van mijn leven heb verspeeld met het geven

van domme verklaringen". Daarnaast is gebleken dat u zich gedurende uw diverse asielprocedures, deze in Zweden inbegrepen, bediende van diverse identiteiten, en ook op dit vlak tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Aangaande uw familiale situatie verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag aan de DVZ op 25/04/2005 dat u een alleenstaande man zonder kinderen was, dat uw vader nog leefde en uw moeder reeds sinds 2004 overleden was en dat u 4 zussen en 4 broers had en dat 3 van die broers reeds overleden waren. Vervolgens, in het kader van uw tweede asielaanvraag, verklaarde u op 03/04/2006 aan de DVZ dat u sinds 1997 gehuwd bent met een vrouw die op dat ogenblik in Irak verbleef. Daarnaast gaf u aan dat uw moeder nog leefde, doch uw vader reeds sinds 1981 overleden was. Tot slot gaf u aan 4 zussen te hebben en slechts 3 broers, waarvan de namen van 2 broers verschilden van deze die u opgaf tijdens uw interview in het kader van uw eerste asielaanvraag. Vervolgens, in het kader van uw derde asielaanvraag, verklaarde u op 25/05/2007 aan de DVZ dat uw moeder nog leefde en uw vader in 1983 overleden was. U verklaarde opnieuw ongehuwd en kinderloos te zijn. Tot slot, tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus d.d. 14/12/2016, verklaarde u dat het merendeel van uw familie nog steeds in Bagdad verblijft en er in de loop der jaren hun leven heeft opgebouwd. U gaf aan een goed contact met hen te hebben.

Middels het schrijven van uw raadsman verklaarde u aanvankelijk een alias te hebben opgegeven uit vrees dat uw verzoek tot internationale bescherming uw familie in Irak zou schaden. We merken evenwel op dat u zich niet louter éénmalig bediende van een alias, doch herhaaldelijk manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde, niet enkel wat uw eigen identiteit betreft, maar ook wat uw gezins- en familielevens en vluchtmotief betreft. In het kader van uw asielprocedure verklaarde u bovendien zelf dat u voortdurend verhalen verzonnen hebt. Derhalve is het voor de DVZ onmogelijk een accuraat beeld te vormen van uw familiale banden in België en uw land van herkomst. Aangezien u middels het schrijven van uw raadsman verklaarde dat u een alleenstaande jongeman bent zonder familie in België en u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 14/12/2016 verklaarde dat het merendeel van uw familie nog steeds in Bagdad verblijft en u een goed contact met hen heeft, kunnen we enkel concluderen dat uw familiale banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, verklaarde u middels het schrijven van uw advocaat dat u reeds jarenlang te kampen heeft met medische problemen, in het bijzonder rugproblemen. U zou in 2009 een operatie aan de rug in Arlon hebben ondergaan en u gaf aan dat dit een aanhoudend probleem is. Op 05/01/2012 zou u op de spoedgevallenafdeling van het ZNA Stuivenberg zijn opgenomen wegens lumbo-ischialgie. Actueel zou u als medicatie Ibuprofen, Tramadol/Paracetamol, Movicool en D-Pearis 1520 nemen. Dienaangaande merken we op dat in het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 01.03.2019 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, hij/zij attesteert dat er op basis van de door u op 27/02/2019 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in uw land van herkomst. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, gaf u tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus d.d. 14/12/2016 aan niet te kunnen terugkeren naar Irak, onder andere omdat u er een westerse levensstijl op zou nahouden, 'vervreemd' bent van Irak en dat u in Irak zal verplicht worden een kant te kiezen in het huidige conflict. Het CGVS was van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Bagdad en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw bijna 12 jaar regelmatig en ononderbroken verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Omwille van ernstige redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten."

Op 2 mei 2019 dient verzoeker tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring is. Met huidige vordering vraagt verzoeker als

voorlopige maatregel in uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van deze vordering tot schorsing.

1.9. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 7 mei 2019 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering maakt terzelfdertijd het voorwerp uit van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend bij de Raad onder het rolnummer 232 402.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 38/85, § 1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu maakt verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 7 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag werd betekend, maakt de verwijdering van verzoeker imminent nu zij de vasthouding van verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende verzoeker op 9 mei 2019 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering is hangende.

De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 26 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die eveneens op 9 mei 2019 en dus tegelijkertijd werd ingediend, werd ingediend binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid juncto artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verder werd de vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 232 257, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit de artikelen 39/82, § 4, vierde lid en 39/85, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. Door de verzoekende partij wordt een schending betoogd van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, nl. de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. § 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Het wordt derhalve expliciet vereist het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet voor een fundamenteel belang van de samenleving om een einde te kunnen maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land van onbeperkte duur.

2. Door de verwerende partij wordt verwezen in de bestreden beslissing verwezen naar een vonnis van de correctionele rechtbank te Aarlen van 21 december 2009 en een vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 31 januari 2014 (hetgeen werd bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen op 19 juni 2014) waarbij verzoeker werd veroordeeld (zie pagina 2, 3 en 4).

Op basis hiervan stelt verweerder als volgt: “Derhalve dienen we te concluderen dat uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen” (stuk 1, pagina 4).

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt echter als volgt: “§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd”.

Derhalve moet worden vastgesteld dat het gedrag van verzoeker “een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving” vormt. Slechts indien dit wordt vastgesteld kan, overeenkomst artikel 23, §1 van de Vreemdelingenwet, worden overgegaan tot het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt niet dat er wordt geconcludeerd tot een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”, terwijl dit een wettelijke vereiste is.

Hierom is de bestreden beslissing in strijd met artikel 23, §1 van de Vreemdelingenwet.

3. Indien alsnog zou zijn geconcludeerd dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen, hetgeen niet het geval is, wordt dit betwist door verzoeker. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting schendt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, nl. de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet (zie hierboven).

Verweerder verwijst naar een vonnis van de correctionele rechtbank te Aarlen van 21 december 2009 en een vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 31 januari 2014 (hetgeen werd bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen op 19 juni 2014) waarbij verzoeker werd veroordeeld (zie pagina 2, 3 en 4).

Beide vonnissen zijn geruime tijd geleden genomen, op basis van feiten die reeds eerder zijn vastgesteld dan, in het laatste geval, 2014. Verzoeker betwist niet dat hij fouten heeft gemaakt in zijn leven. Hij is echter de afgelopen jaren (meer dan vijf jaar) niet meer betrokken geweest bij een strafrechtelijke zaak. Hij heeft zijn leven omgegooid en gebroken met zijn vorige leven, waardoor hij niet meer in aanraking kwam met justitie.

De datum waarop de feiten zich hebben voorgedaan, die hebben geresulteerd in het vonnis van 2009 en 2014, werden door de verwerende partij dan ook niet nagegaan. Er wordt evenmin rekening gehouden met de verstreken tijdsperiode sindsdien. Nochtans is het vereist dat verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (26 maart 2019) een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Het is derhalve onzorgvuldig en kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoeker actueel een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou uitmaken voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Door verweerder wordt de tijdsperiode waarbinnen de strafbare feiten zich hebben afgespeeld zelfs niet betrokken in zijn oordeel.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting evenals de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet.”

3.2.2.1.2. Waar verzoeker zich beroept op een schending van artikel 21 van de Vreemdelingenwet gaat hij eraan voorbij dat zijn verblijf niet wordt beëindigd op grond van deze wetsbepaling, maar wel op grond van artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste wetsbepaling voorziet in een verhoogde bescherming voor bepaalde categorieën van vreemdelingen, waarbij “*ernstige redenen van openbare orde*” voorhanden moeten zijn die de genomen maatregel(en) rechtvaardigen. Het middel wordt verder onderzocht in het licht van deze laatste bepaling.

3.2.2.1.3. Over de algemene toepassing van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet en de voorbereidende werken in dit verband:

Artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij krijgt de administratie de middelen om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het geformuleerd als volgt:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde

en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er uit als volgt:

- “artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;
- artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;
- artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;
- artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;
- artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”. (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

De wetgever heeft de bestaande verhoogde bescherming tegen terugwijzing of uitzetting die gold voor een derdelander die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft aangepast. De wetgever oordeelde dat de “waarborgen die zij momenteel genieten [...] de bevoegde overheden [verhinderen] efficiënt op te treden bij een bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid. Gelet op de doelstellingen van de regering, kan deze beschermingsregeling niet meer toegelaten worden.” De wetgever vond het immers “van het grootste belang dat de bevoegde bestuurlijke overheid beschikt over voldoende vrijheid van handelen teneinde de bescherming van personen en instellingen te verzekeren. Er moeten in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit. Voor de regering is dit een absolute prioriteit.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.17).

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8^e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36^e overweging van richtlijn 2016/801/EU).” Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan worden gelezen dat “Uit

zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever *“hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).*

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen *“redenen van openbare orde”*, *“ernstige redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”* en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit *“Europese akten”* en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip *“ernstige redenen van openbare orde”*, waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van *“het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen”* dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij *“geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.”* De wetgever benadrukte wel *“dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip *“dwingende redenen van nationale veiligheid”*. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

Bij deze wetswijziging van 24 februari 2017 werden de procedurele waarborgen voor derdelanders niet uit het oog verloren. Het is omwille van deze procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat de wetgever de vermelde *“uitgebreide beschermingsregeling niet meer gerechtvaardigd”* achtte omdat deze *“procedurele waarborgen (...) voldoende bescherming tegen willekeur [bieden]. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de*

belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

Het is in dit kader dat de wetgever het belang van een belangenafweging benadrukte, waarbij de minister oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem het bevel geeft het grondgebied te verlaten. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).*

3.2.2.1.4. Individuele beoordeling

Met toepassing van artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet wordt een einde gesteld aan het verblijf van verzoeker en wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verweerder oordeelt dat er ernstige redenen van openbare orde spelen waardoor deze maatregelen noodzakelijk zijn.

Verweerder wijst allereerst op het feit dat verzoeker op 21 december 2009 door de Correctionele Rechtbank van Aarlen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar met uitstel voor vijf jaar voor een vijfde, dit wegens deelname aan activiteiten van mensensmokkel. Concreet was verzoeker betrokken bij de mensensmokkel van een twintigtal mensen zonder wettig verblijf. Verweerder wijst erop dat de strafrechter de feiten als bijzonder ernstig beoordeelde en van mening was dat deze een aanslag vormden op de publieke veiligheid. Nog stelt hij vast dat de strafrechter in hoofde van verzoeker wees op een gebrek aan moraal waar hij louter uit geldgewin mensenlevens in gevaar heeft gebracht, op een totaal gebrek aan inlevingsvermogen en op het gegeven dat verzoeker de gepleegde feiten bleef ontkennen, dit ondanks de voorliggende objectieve bewijselementen. Verweerder benadrukt dat verzoeker misbruik maakte van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden en stelt dat deze criminele handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de subsidiaire beschermingsstatus die hij op dat ogenblik zelf genoot. Daarnaast wijst verweerder op een veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen van 31 januari 2014, bevestigd door het Hof van Beroep van Antwerpen op 19 juni 2014, tot vijftien maanden gevangenisstraf, wegens afpersing met geweld en bij nacht, vernieling van roerende eigendommen met geweld gepleegd in bende en afzetterij. Concreet bedreigde verzoeker, samen met twee andere personen, de uitbaatster van een café met een mes en werden vernielingen aangebracht. De strafrechter beoordeelde de feiten opnieuw als ernstig en wees op een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten en de fysische en psychische integriteit van anderen. In het arrest van Hof van Beroep werd erop gewezen dat de feiten getuigen van een onbeheerste agressie die bijdraagt tot een algemeen onveiligheidsgevoel.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is verweerder van mening dat er sprake is van *“ernstige redenen van openbare orde”* die de genomen maatregelen noodzakelijk maken. Hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker wijst op een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid die maakt dat het niet uit te sluiten valt dat verzoeker in de toekomst dergelijk gedrag zal herhalen. Verweerder wijst er ook nog op dat de gepleegde feiten dermate ernstig waren dat deze ook hebben geleid tot de intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissingen de vaststelling ontbreekt dat hij door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij gaat hierbij evenwel voorbij aan de duidelijke motivering zoals hierboven weergegeven waarbij wordt vastgesteld dat verzoekers persoonlijke gedrag maakt dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige en actuele redenen van openbare orde die de genomen maatregelen noodzakelijk maken. Hierbij wordt ingegaan op de concrete feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker die hebben geleid tot zijn veroordelingen en ook toegelicht waarom de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde actueel volgens verweerder nog steeds aan de orde zijn.

Met zijn uiteenzetting geeft verzoeker verder als dusdanig niet aan te betwisten dat de door hem gepleegde feiten op zich wijzen op ernstige redenen van openbare orde. Hij betwist wel dat hij actueel nog steeds een (ernstig) gevaar zou vormen voor de openbare orde. Hij wijst erop dat de veroordelingen reeds dateren van 2009 en 2014, en de gepleegde feiten noodzakelijkerwijze dateren van daarvoor. Hij stelt de afgelopen jaren niet meer betrokken te zijn geweest bij een strafrechtelijke zaak alsook zijn

leven te hebben omgegooid en te hebben gebroken met zijn vorige leven. Hij stelt dat verweerder de datum van de gepleegde feiten niet is nagegaan, en de tijdsperiode waarbinnen de feiten zijn gepleegd niet in de beoordeling heeft betrokken, en verder geen rekening heeft gehouden met de sindsdien verstreken tijdsperiode.

Verweerder hield er rekening mee dat de veroordelingen van verzoeker reeds dateren van 2009 en 2014, en de feiten waarop deze betrekking hebben dus nog dateren van daarvoor, dit is immers evident. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de hierin opgenomen veroordelingen van verzoeker, dat de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren van november-december 2008 en 22 december 2012. Er kan dus worden aangenomen dat verzoeker binnen een gangbare en redelijke termijn voor de gepleegde feiten werd veroordeeld. Gelet op dit gegeven en hetgeen voorafgaat en nu verweerder blijkens de motivering duidelijk in kennis was van de concrete vermeldingen in de strafrechtelijke vonnissen en/of arresten, kan op het eerste zicht worden aangenomen dat hij rekening heeft gehouden met de tijdsperiode waarbinnen de feiten zijn gepleegd en dus ook met de sindsdien verstreken tijdsperiode.

In casu moet worden aangenomen dat verweerder zich niet louter baseerde op strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden, maar wel degelijk is overgegaan tot een inschatting van verzoekers toekomstige gedrag. Hij oordeelde dat de volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid zoals deze naar voor komt uit de gepleegde feiten nog steeds wijst op een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, dit ongeacht de tijdsperiode die intussen is verstreken.

In dit verband werd inderdaad vastgesteld dat verzoeker zich bij herhaling schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige feiten van openbare orde. Hierbij werd ook gewezen op de eerdere vaststellingen van de strafrechters dat het verzoeker aan moraal ontbreekt waar hij louter uit geldgewin mensenlevens in gevaar bracht, dat hij een totaal gebrek aan inlevingsvermogen heeft, dat hij de door hem gepleegde feiten bleef ontkennen ondanks voorliggende objectieve bewijselementen, dat hij geen respect heeft voor de eigendomsrechten en de fysieke en psychische integriteit van anderen en dat de gepleegde feiten getuigen van een onbeheerste agressie. In deze omstandigheden komt het de Raad op het eerste zicht niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder oordeelde dat verzoeker actueel nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, dit waar hij bij herhaling blijkt heeft gegeven van een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid en dit niettegenstaande het gegeven dat de feiten reeds dateren van enkele jaren geleden. Te meer nu verzoeker zelf ook volledig in gebreke blijft concrete elementen naar voor te brengen waaruit kan blijken dat het weinig waarschijnlijk is dat hij zijn gedrag in de toekomst zal voortzetten en waaruit een gewijzigde ingesteldheid kan blijken (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt.60). Hij beperkt zich tot blote beweringen dat hij zijn leven heeft omgegooid en heeft gebroken met zijn vorige leven, zonder te duiden waaruit zulks dan precies moet blijken. Het enkele gegeven dat verzoeker de voorbije jaren geen nieuwe feiten meer zou hebben gepleegd zonder dat hij concrete en overtuigende aanwijzingen van schuldinzicht aanbrengt of concrete gegevens waaruit kan blijken dat hij heeft gewerkt aan zijn ingesteldheid, heeft gebroken met zijn vroegere milieu of nog een duidelijk nieuwe wending aan zijn leven heeft gegeven, zoals bijvoorbeeld een stabiele tewerkstelling, maakt prima facie nog niet dat verweerder in casu niet langer in redelijkheid kon oordelen dat het ernstige gevaar voor de openbare orde nog steeds actueel is. Zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel staat het op het eerste zicht ook niet vast dat verzoeker, niettegenstaande zijn verblijfsduur, een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving heeft. Verzoeker geeft zelf ook nog aan dat hij tot begin 2016 in de gevangenis verbleef, waarna later dat jaar een onderzoek werd opgestart naar de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker maakt – prima facie – aan de hand van zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennen van de wet tot zijn vaststellingen is gekomen.

3.2.2.1.5. Een schending van de artikelen 21, 22 en 23 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste zicht niet. Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de

artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1. Artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet vereist dat bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er moet ook rekening worden gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Deze bepaling werd ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

Bij deze wetswijziging van 24 februari 2017 werden de procedurele waarborgen voor derdelanders niet uit het oog verloren. Het is omwille van deze procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat de wetgever de vermelde “uitgebreide beschermingsregeling niet meer gerechtvaardigd” achtte omdat deze “procedurele waarborgen (...) voldoende bescherming tegen willekeur [bieden]. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St., Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

Het is in dit kader dat de wetgever het belang van een belangenafweging benadrukte, waarbij de gemachtigde ook moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem het bevel geeft het grondgebied te verlaten. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen: “Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

De verzoekende partij betoogt echter dat zijn belangen onvoldoende in overweging werden genomen, gelet op o.a. zijn langdurig verblijf in België, zijn gezin met vier minderjarige kinderen en de veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen (zie verder hieronder).

2. Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 36).

Dit wordt ook zo verduidelijkt in de voorbereidende werken (zie supra). Bovendien volgt deze vereiste tevens uit artikel 23, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat wezenlijk is verbonden met artikel 8 van het EVRM en in ruime mate de rechtspraak van het EHRM hierover weerspiegelt.

De vraag is echter of de gemachtigde deze verplichtingen heeft gehonoreerd in de bestreden beslissing.

3. Het kan vooreerst niet worden betwist dat verzoeker een beschermingswaardig privéleven heeft.

Op 20 december 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van zijn afkomst uit Centraal-Irak. De heer [J. A.-K.] is onverkort in het bezit geweest van de subsidiaire beschermingsstatus en, tot 26 maart 2019, van een Belgisch verblijfsrecht. De heer [J. A.-K.] is bovendien in België sinds 1 april 2005.

In zijn schrijven van 27 februari 2019 heeft verzoeker aangehaald dat hij gewerkt heeft in België (bv. als zaakvoerder van bvba [A.N.]) en dat hij opleidingen heeft gevolgd. Hij werd hierin gehinderd door medische problemen.

De heer [J. A.-K.] heeft reeds jarenlang te kampen met medische problemen, in het bijzonder rugproblemen. In 2009 onderging de heer [J. A.-K.] reeds een operatie aan de rug in Arlon. Dit is een aanhoudend probleem. Hij werd op 5 januari 2012 opgenomen op de spoedgevallenafdeling van het ZNA Stuivenberg wegens lumbo-ischialgie. Lumbo-ischialgie wordt vaak omschreven als pijn aan rug en benen. Immers, het hoofdkenmerk van lumbo-ischialgie is rugpijn die uitstraalt naar het been. Het begrip is samengesteld uit lumbago (lendenpijn) en ischialgie (beenpijn uitstralend via de ischiaszenuw). Als actuele medicatie neemt hij momenteel Ibuprofen, Tramadol/Paracetamol, Movicool en D-Pearis 1520.

De aanhoudende problemen zorgen voor een beperking in de arbeidsmogelijkheden van de heer [J. A.-K.].

4. Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of de verwerende partij in een situatie die een weigering van een voortgezet verblijf betreft en waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in

het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij, alle relevante gegevens waarover zij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van de verzoekende partij bij de uitoefening van haar privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez/Noorwegen*, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. *Boultif* criteria. (EHRM 2 augustus 2001, *Boultif/ Zwitserland*, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest *Emre* (EHRM 22 mei 2008, *Emre/Zwitserland*, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic/Zwitserland*, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

Verzoeker wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklink in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet.

5. Bovenvermelde bepalingen werden niet gehonoreerd door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde wordt, vooreerst, op onzorgvuldige wijze een beoordeling (gelet op de Boultif criteria) gemaakt over de strafbare feiten (het vonnis van 2009 en 2014), nog alvorens deze worden afgewogen tegen de private belangen van verzoeker.

Verweerder verwijst naar een vonnis van de correctionele rechtbank te Aarlen van 21 december 2009 en een vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 31 januari 2014 (hetgeen werd bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen op 19 juni 2014) waarbij verzoeker werd veroordeeld (zie pagina 2, 3 en 4).

Beide vonnissen zijn geruime tijd geleden genomen, op basis van feiten die reeds eerder zijn vastgesteld dan, in het laatste geval, 2014.

Verzoeker betwist niet dat hij fouten heeft gemaakt in zijn leven. Hij is echter de afgelopen jaren (meer dan vijf jaar) niet meer betrokken geweest bij een strafrechtelijke zaak. Hij heeft zijn leven omgegooid en gebroken met zijn vorige leven, waardoor hij niet meer in aanraking kwam met justitie.

De datum waarop de feiten zich hebben voorgedaan, die hebben geresulteerd in het vonnis van 2009 en 2014, werden door verweerder zelfs niet nagegaan bij het nemen van de bestreden beslissing op 26 maart 2019.

Door verweerder wordt de tijdsperiode waarbinnen de strafbare feiten zich hebben afgespeeld zelfs niet betrokken in zijn oordeel.

Het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode is nochtans een belangrijk criterium (zie hierboven).

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, samengelezen met artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Vervolgens blijkt dat de gemachtigde de private belangen van verzoeker onvoldoende heeft afgewogen, minstens dat hieraan een onvoldoende gewicht werd gegeven in verhouding tot de voorgehouden schending van de openbare orde (zie hierboven).

Door verweerder wordt wel de familiale situatie van verzoeker besproken (zijn gezinsleven), maar zijn langdurige tijd in België (sinds 2005, zijn opgebouwd privéleven zoals hierboven aangehaald) wordt niet betrokken in het oordeel van verweerder in de bestreden beslissing.

Deze belangen waarmee de gemachtigde rekening moet houden, gelet op artikel 8 EVRM en artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet, werden onvoldoende overwogen, minstens werd hieraan een onvoldoende gewicht toegekend door de gemachtigde.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, samengelezen met artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2.2.2.2. Artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet legt op om rekening te houden, niet enkel met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid of het gevaar dat van de betrokkene uitgaat, maar ook met de duur van zijn verblijf in België, het bestaan van banden met het land van verblijf of het ontbreken van banden met het land van oorsprong, de leeftijd en de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden.

De wetgever heeft aldus het belang van een belangenafweging benadrukt, waarbij de minister oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem bevel geeft om het grondgebied te verlaten.

Het is in casu niet betwist dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen werd uitgenodigd om het bestuur in kennis te stellen van alle stukken en elementen die nuttig kunnen zijn in het kader van een mogelijke beslissing tot beëindiging van het verblijf en een verwijderingsmaatregel om redenen van openbare orde. In antwoord hierop bracht verzoeker verschillende elementen en stukken naar voor. Hiermee werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen, hetgeen verzoeker niet betwist.

Verweerder houdt er rekening mee dat verzoeker in de loop van 2005 naar België is gekomen. Gelet op het gegeven dat verzoeker op zeker ogenblik naar Zweden doorreisde, stelt verweerder vast dat verzoeker wel maar sinds zijn derde verzoek om internationale bescherming op 25 mei 2007 regelmatig

en ononderbroken in België verblijft. Hij stelt dat verzoeker het grootste deel van zijn leven buiten België heeft doorgebracht en de voorliggende stukken niet wijzen op een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Verweerder stelt dat een regelmatig en ononderbroken verblijf van bijna 12 jaar nog niet volstaat om te kunnen spreken van een doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met België. Verweerder merkt op dat verzoeker geen enkel element voorlegt dat hij intussen één van de landstalen machtig is en hij evenmin een attest van inburgering voorlegt. Verzoeker legde evenmin een (formeel) bewijs voor van een tewerkstelling als onderhoudsmedewerker. Verweerder oordeelt dat het loutere feit sporadisch Nederlandse lessen te hebben gevolgd en minder dan negen maanden als zelfstandige te hebben gewerkt voor een verlieslatende vennootschap nog geen blijk geeft van een diepgewortelde integratie. Hij wijst op de twee veroordelingen van verzoeker en zijn persoonlijke gedragingen zoals deze daaruit naar voor komen. Verweerder stelt dat de kennis, vaardigheden en ervaring die verzoeker in België heeft opgedaan, ook niet verloren gaan en door hem kunnen worden aangewend om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren. Verweerder stelt verder vast dat verzoeker zelf aangeeft een alleenstaande man te zijn, zonder familieleden in België. Hij gaf aan een broer te hebben in Duitsland, maar verweerder stelt vast dat hij dit niet kan staven. Verweerder stelt bovendien vast dat verzoeker in het kader van zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming herhaaldelijk manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde, over zijn identiteit, vluchtmotief en gezins- en familieleden. Hij merkt op dat hierdoor verzoeker het zelf onmogelijk maakt om een accuraat beeld te vormen van zijn familiale banden in België en zijn herkomstland. Nu verzoeker op 27 februari 2019 zelf aangaf in België een alleenstaande man zonder familie te zijn en hij tijdens zijn gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 december 2016 verklaarde dat het merendeel van zijn familie nog steeds in Bagdad verblijft en hij een goed contact heeft met hen, oordeelt verweerder dat de familiale banden met het herkomstland beduidend sterker zijn dan deze met België. Verweerder oordeelt daarnaast dat er geen indicaties zijn dat verzoeker om medische redenen is verhinderd om terug te keren naar zijn herkomstland. Deze verhinderen hem niet om te reizen en de (noodzakelijke) medische zorgen zijn ook beschikbaar in verzoekers herkomstland. Verweerder wijst nog op de beoordeling door de commissaris-generaal dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Bagdad en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op lezing van de bestreden beslissingen moet dus prima facie worden aangenomen dat verweerder is overgegaan tot een beoordeling van de verschillende elementen zoals bedoeld in artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit op basis van de stukken van het administratief dossier en rekening houdende met de stukken en gegevens zoals verzoeker deze in het kader van het hoorrecht kenbaar maakte aan het bestuur.

Verzoeker wijst op zijn verblijf in België sinds 2005 en een door hem in dit land opgebouwd privéleven. Concreet wijst hij op zijn activiteiten als zaakvoerder en door hem gevolgde opleidingen. Er moet worden aangenomen dat hij doelt op de sporadisch gevolgde lessen Nederlands. Minstens duidt verzoeker niet op welke andere opleidingen hij dan doelt. Verzoeker herhaalt het door hem tijdens het hoorrecht aangehaalde dat hij in zijn arbeidsmogelijkheden werd en wordt gehinderd door rugproblemen en dat hij hiervoor actueel nog medicatie neemt. Er moet prima facie evenwel worden aangenomen dat deze verschillende elementen door verweerder in zijn beoordeling zijn betrokken.

3.2.2.2.3. In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder geen correcte, toereikende dan wel proportionele belangenafweging heeft gemaakt in het licht van zijn privéleven in België, wordt deze kritiek verder onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleden is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te

komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić e.a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55-58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere marge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familielevens noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familielevens (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM, wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Verzoeker betwist niet dat de voorliggende gegevens niet, of onvoldoende, wijzen op een beschermenswaardig gezins- of familielevens op het Belgische dan wel Schengengrondgebied. Hij beroept zich enkel op een beschermenswaardig privéleven in België. De hierboven vermelde criteria 5, 6, 7, 8 en 9 spelen in de thans voorliggende situatie niet. Er blijkt op basis van verzoekers uiteenzetting ook niet dat het criterium 4, omtrent de nationaliteit van de betrokkene(n), in casu een determinerende rol speelt.

Verweerder betwist in de bestreden beslissingen, gelet op de duur van het verblijf van verzoeker in België, als dusdanig het bestaan van een privéleven niet, al geeft hij wel aan dat het in dit land opgebouwde privéleven niet getuigt van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving.

Er kan in deze situatie worden aangenomen dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging vormt in de uitoefening van verzoekers recht op een privéleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, *Shala/Zwitserland*, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic/Zwitserland*, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, *Palanci/ Zwitserland*, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissingen volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd en hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen hebben aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissingen een legitiem doel nastreven, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51 en 53). Zoals uiteengezet, vereist dit dat de minister een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

In casu kan worden aangenomen dat de minister is overgegaan tot een belangenafweging waarbij het privéleven wordt afgewogen tegen het vastgestelde ernstige en actuele gevaar voor de openbare orde dat blijkt uit het persoonlijke gedrag van verzoeker. De Raad gaat na of de minister, met betrekking tot verzoekers privéleven, een correcte, zorgvuldige en redelijke/proportionele beoordeling heeft doorgevoerd.

Wat de aard en de ernst van de gepleegde feiten, het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van verzoeker in die periode betreft (criteria 1 en 3), werd reeds geoordeeld dat verweerder in casu in redelijkheid kon oordelen dat uit verzoekers persoonlijke gedragingen blijkt dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die de genomen maatregel kunnen rechtvaardigen en dat de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde nog een actueel karakter hebben. Het gegeven dat de feiten reeds dateren van enkele jaren geleden volstaat in casu niet om het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling aan te tonen. Concrete aanwijzingen van schuldinzicht, een gewijzigde ingesteldheid of andere factoren die maken dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker zijn gedrag in de toekomst zal

voortzetten, ontbreken namelijk volledig. Er wordt verwezen naar de bespreking hieromtrent in het eerste middel. Verzoeker brengt in dit verband geen nieuwe argumenten naar voor.

Wat de duur van het verblijf in België en de tijdens dit verblijf ontwikkelde sociale en culturele banden betreft (criteria 2 en 10), kan in de bestreden beslissingen worden gelezen dat verzoeker het grootste gedeelte van zijn leven elders heeft doorgebracht en hij ook niet aannemelijk kan maken dat hij tijdens zijn verblijf in België sinds 2005 een kennis heeft verworven van een van de landstalen of dat hij tijdens dit verblijf een diepgewortelde integratie of hechte sociale en culturele banden heeft opgebouwd. Er blijkt niet dat hij een attest van inburgering kan voorleggen. Verzoeker legde evenmin een (formeel) bewijs voor van een tewerkstelling als onderhoudsmedewerker. Verweerder oordeelt dat het loutere feit sporadisch Nederlandse lessen te hebben gevolgd en minder dan negen maanden als zelfstandige te hebben gewerkt voor een verlieslatende onderneming nog geen blijk geven van een diepgewortelde integratie. Hij wijst op de twee veroordelingen van verzoeker en zijn persoonlijke gedragens zoals deze daaruit naar voor komen. Verweerder stelt dat de kennis, vaardigheden en ervaring die verzoeker in België heeft opgedaan, niet verloren gaan en door hem kunnen worden aangewend om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Verzoeker wijst op zijn activiteit als zaakvoerder, maar betwist niet dat dit een verlieslatende vennootschap betrof en dat hij na ongeveer negen maanden ontslag nam. Verzoeker geeft niet aan actueel nog actief te zijn op de arbeidsmarkt of concrete perspectieven te hebben op een tewerkstelling in België. Hij stelt nog opleidingen te hebben gevolgd. Zoals reeds gesteld, lijkt te moeten worden aangenomen dat hij hiermee doelt op zijn sporadisch gevolgde lessen Nederlands. Hij betwist het motief evenwel niet dat hij geen bewijs kan voorleggen dat hij intussen een van de landstalen daadwerkelijk machtig is. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die wijzen op het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling dat de loutere gegevens dat verzoeker sporadisch Nederlandse lessen volgde en hij bijna negen maanden als zelfstandige heeft gewerkt niet noodzakelijkerwijze blijk geven van een diepgewortelde integratie. Verweerder kon in alle redelijkheid oordelen dat de duur van het verblijf in België en de tijdens dit verblijf opgebouwde banden met België niet opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde. Hij toont niet aan tijdens zijn verblijf in dit land duurzame economische, culturele of sociale banden te hebben ontwikkeld die kunnen opwegen tegen de redenen van openbare orde.

Rest nog de vraag naar de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden die verzoeker nog kan worden geacht te hebben met zijn land van herkomst (criterium 10). Verweerder wijst er in dit verband op dat verzoeker het merendeel van zijn leven elders heeft doorgebracht. Verzoeker is een man van 45 jaar. Er kan inderdaad worden aangenomen dat hij is geboren en getogen in zijn herkomstland en aldaar een groot deel van zijn leven heeft doorgebracht, waardoor hij in hoge mate vertrouwd is met de taal, cultuur en gebruiken in zijn herkomstland. Verweerder merkt verder op dat verzoeker, door tijdens zijn procedures om internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen af te leggen over onder meer zijn familiebanden, het zelf onmogelijk maakt om een accuraat beeld te vormen van zijn familiale banden in België en zijn herkomstland. Nu verzoeker op 27 februari 2019 zelf aangaf in België een alleenstaande man zonder familie te zijn en hij tijdens zijn gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 december 2016 verklaarde dat het merendeel van zijn familie nog steeds in Bagdad verblijft en hij een goed contact heeft met hen, kon verweerder in alle redelijkheid oordelen dat de familiale banden met het herkomstland beduidend sterker zijn dan deze met België. Verzoeker geeft niet aan deze beoordeling te betwisten. Er kan worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid de banden met zijn herkomstland heeft behouden en hij nog sterke familiale banden heeft met dit land. Verzoeker laat het motief verder ongemoeid dat hij de kennis, vaardigheden en ervaring die hij gedurende zijn verblijf in België heeft opgedaan ook kan aanwenden om zich in de toekomst elders, bijvoorbeeld in zijn herkomstland, te vestigen.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van de voorliggende zaak, is de Raad er in casu niet van overtuigd dat er, gelet op verzoekers privéleven in België, sprake is van elementen die zodanig zwaar wegen dat deze kunnen opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde die maken dat de Belgische samenleving moet worden beschermd tegen verzoekers gedragingen. Er blijkt niet dat de minister in dit verband een onvoldoende, onzorgvuldige of kennelijke onredelijke beoordeling en belangenafweging heeft doorgevoerd. Er blijkt niet dat verzoekers persoonlijke belangen op disproportionele wijze worden benadeeld door het nemen van de bestreden beslissingen.

Al het voorgaande in acht genomen, blijkt geen ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM.

3.2.2.2.4. Verzoeker herhaalt verder zijn betoog in verband met zijn rugproblemen, zoals hij dit reeds naar voor bracht bij het bestuur in het kader van het hoorrecht. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat verweerder hiermee rekening hield. Verzoekers gezondheidsproblematiek werd ter beoordeling voorgelegd aan een arts-adviseur, die op basis van de door verzoeker voorgelegde medische informatie vaststelde dat hieruit geen tegenaanwijzing blijkt voor verzoeker om te reizen en dat de medische zorgen die verzoeker behoeft voor zijn rugproblemen ook beschikbaar zijn in zijn land van herkomst. Gelet op deze vaststellingen van een arts-adviseur stelt verweerder dat er geen indicatie voorligt dat verzoekers medische problemen een terugkeer naar zijn herkomstland in de weg staan. Verzoeker gaat niet in op deze voorziene motivering. Hij geeft niet aan te betwisten dat zijn gezondheidstoestand hem toelaat te reizen en dat de medische zorgen die hij hiervoor nog behoeft ook beschikbaar zijn voor hem in zijn herkomstland. Op geen enkele wijze argumenteert hij waarom deze medische problemen een terugkeer naar zijn herkomstland alsnog in de weg staan.

3.2.2.2.5. Prima facie wordt een schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is niet ernstig.

3.2.2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij stelt als volgt:

“1. Aan verzoeker werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In zijn schrijven van 27 februari 2019 werden er door verzoeker verschillende medische elementen aangehaald (zoals hierboven reeds vermeld). De heer [J. A.-K.] heeft reeds jarenlang te kampen met medische problemen, in het bijzonder rugproblemen. In 2009 onderging de heer [J. A.-K.] reeds een operatie aan de rug in Arlon. Dit is een aanhoudend probleem. Hij werd op 5 januari 2012 opgenomen op de spoedgevallenafdeling van het ZNA Stuivenberg wegens lumbo-ischialgie. Lumbo-ischialgie wordt vaak omschreven als pijn aan rug en benen. Immers, het hoofdkenmerk van lumbo-ischialgie is rugpijn die uitstraalt naar het been. Het begrip is samengesteld uit lumbago (lendenpijn) en ischialgie (beenpijn uitstralend via de ischiaszenuw). Als actuele medicatie neemt hij momenteel Ibuprofen, Tramadol/Paracetamol, Movicol en D-Pearis 1520.

Verweerder stelt hierover: “Dienaangaande merken we op dat in het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 01.03.2019 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, hij/zij attesteert dat er op basis van de door u op 27/02/2019 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in uw land van herkomst. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan” (stuk 1, pagina 5).

Het vermelde antwoord van de arts-adviseur wordt echter niet aan verzoeker overgemaakt.

Verzoeker heeft geen kennis van dit advies, waarbij zou zijn aangehaald dat er geen medische tegenaanwijzing zou zijn om te reizen en dat alle noodzakelijke medische behandelingen beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst, terwijl het een essentieel element uitmaakt in de motivering van verweerder.

De verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering

van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Het advies van de arts-adviseur wordt niet overgemaakt aan verzoeker, terwijl de bestreden beslissing hierop gebaseerd is en dit kennelijk een essentieel element uitmaakt.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

3.2.2.3.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van deze wet schenden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In de bestreden beslissingen kunnen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite worden gelezen die hebben geleid tot deze beslissingen.

Verzoeker voert aan dat hij geen kennis kreeg van het advies van een arts-adviseur waarnaar wordt verwezen en bijgevolg onvoldoende in kennis is gesteld van de dragende motieven van de bestreden beslissingen. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat wanneer een stuk waarnaar wordt verwezen in de beslissing niet wordt opgenomen in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is het in extenso over te nemen (I.OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat de door verzoeker ingeroepen rugproblemen werden voorgelegd aan een arts-adviseur en dat deze, op basis van de door verzoeker voorgelegde medische informatie, attesteerde dat hieruit geen tegenaanwijzing blijkt voor verzoeker om te reizen en dat de medische zorgen die verzoeker nog behoeft voor zijn rugproblemen ook beschikbaar zijn in zijn land van herkomst. Gelet op deze vaststellingen van een arts-adviseur stelt verweerder dat er geen indicatie voorligt dat verzoekers medische problemen een terugkeer naar zijn herkomstland in de weg staan. Door de inhoudelijke vaststellingen van de arts-adviseur over te nemen in de bestreden beslissingen, waardoor verzoeker hier wel degelijk kennis van heeft kunnen nemen, moet op het eerste zicht worden aangenomen dat is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Een miskennis van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt op het eerste zicht niet.

3.2.2.3.3. Er moet worden aangenomen dat verweerder in de bestreden beslissingen er blijk van heeft gegeven rekening te hebben gehouden met verzoekers gezins- en familieleden, of net het gebrek hieraan op het Schengengebied, en zijn gezondheidsproblemen. Verweerder stelt vast dat niet blijkt dat verzoeker in België een gezins- of familieleden heeft. Hij is een alleenstaande man en heeft geen minderjarige kinderen op het grondgebied. Hij legt ook geen begin van bewijs voor dat hij dan een broer in Duitsland zou hebben. Er wordt verder gewezen op de vaststellingen van een arts-adviseur dat verzoekers gezondheidsproblemen hem niet verhinderen om te reizen en dat de medische zorgen die verzoeker hiervoor nog behoeft ook beschikbaar zijn in zijn land van herkomst. Verzoeker gaat niet in op deze voorziene motivering. Hij geeft niet aan te betwisten dat zijn gezondheidstoestand hem toelaat te reizen en dat de medische zorgen die hij hiervoor nog behoeft eveneens beschikbaar zijn voor hem in zijn herkomstland. Op geen enkele wijze argumenteert hij waarom deze medische problemen een

terugkeer naar zijn herkomstland alsnog in de weg kunnen staan. In deze omstandigheden blijkt prima facie geen miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.3.4. Het derde middel is niet ernstig.

3.2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

I. CORNELIS